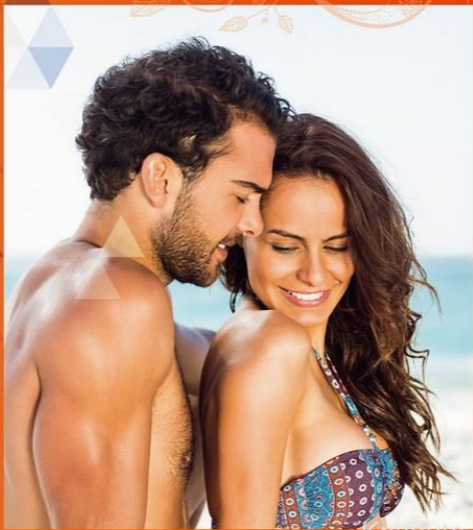

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

CHRISTY MCKELLEN
Septynios dienos su prancūzu

2017 gegužė–birželis

Knygute.lt

Christy McKellen
(Kristy Makelen)

**SEPTYNIOS DIENOS
SU PRANCŪZU**

Romanas

Versta iš Christy McKellen, One Week with the French Tycoon, 2016

© Christy McKellen, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0212-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Atvykstame į Amalfį – gyvą ir šurmuliuojantį miestą, iš kurio pradėsite savo kelionę...

Indiga Hjus seniai svajojo praleisti atostogas vaikštinėdama Amalfio pakrante Pietų Italijoje, tačiau to, kas nutiko, nesitikėjo.

Indiga liko be savo daiktų ir nakvynės: kuprinė su kruopščiai parinkta apranga, tinkama keliauti pėsčiomis, Neapolio kažkodėl nepasiekė, o buvo nuskraidinta nežinoma kryptimi, nakvynės užsakymas dingo dėl kompiuterio klaidos. Mergina suprato, kad pirmą taip ilgai lauktą atostogų naktį gali tekti praleisti gatvėje, ant kieto Amalfio miesto grindinio.

Nors miegoti be patogumų Indiga pratusi – buvo apkeliavusi nemažai ir dalyvavo festivaliuose bei iškylose – tikėjosi, kad po beprotiškos savaitės, kai vėlai gulėsi ir anksti kėlėsi, pagaliau galės kristi į patogią lovą, tad netikėtai psisukę įvykiai, merginos anaip tol nedžiugino.

– Betgi mano buvęs draugas kambarį šiame viešbutyje užsakė dar prieš kelis mėnesius, –

sutrikusi Indiga, tarsi užkimusi varna, dar kartą paaiškino registratorei.

Nedraugiškai nusiteikusi registratorė papūtė lūpas ir dar tvirčiau sunėrė rankas po įspūdingo dydžio krūtimis.

– Man labai gaila, panele. Jau sakiau, išankstinio jūsų užsakymo nematau, o mūsų viešbutyje laisvų vietų nėra. Jei turėtumėte asmens dokumentą ar bent kredito kortelę, kuria sumokėjote už nakvynę, gal ir galėčiau jums padėti, bet be jų...

Iš veido buvo matyti, kad penkių žvaigždučių viešbučio tarnautojai nepatiko, kad Indiga, apsirengusi susiglamžiusiais drabužiais, ją trukdo ir abejoja jos kompetencija.

Kylant nerimui, Indigos skruostai nuraudo.

– Aš jums jau paaiškinau: šį kambarį užsakė mano buvęs vaikinai, o aš neturiu nei kreditinės kortelės, nei dokumentų. Maniau, kad pakaks pasakyti užsakymo numerį.

Mergina bejėgiškai gūžtelėjo pečiais ir jai nukreipus žvilgsnį į kitą klientą, Indiga ne tik sutriko, bet ir pasipiktino. Jai nespėjus net kvėptelėti, už nugaros pasigirdo šurmuly ir prie registracijos stalo priėjo aukštas vyriškis, apsirengęs paprastu, bet dailiu kostiumu. Jis

atsistojo šalia Indigos.

- Atleiskite, panele, - tyliai atsiprašė vyras, nuo jo sklido pikantiškų kvėpalų aromatas. Indiga pakėlė akis ir jų žvilgsniai susitiko.

Indiga pirmą kartą patyrė, ką reiškia būti pakerėtai vyro. Ji pamačius merginą kažkas tarsi pakėlė nuo žemės, ji pasijuto sklendžianti ore. Niekaip negalėjo nukreipti žvilgsnio nuo viskio rudumo akių, neįprastai derančių su smėlio spalvos plaukais, jausdama ritmingą ir greitą savo širdies dūžių pulsavimą gerklėje. Tačiau vyras, regis, ja nesidomėjo, nes linktelėjęs galvą nasisuko priversdamas Indigą skaudžiai grįžti į tikrovę.

- Esu užsisakęs kambarį, - pasakė jis registраторei giliu rūkoriaus balsu su prancūzišku akcentu, Indigai priminusi aktorius iš prancūzų filmų, kuriais ji žavėjosi mokydamasi kolegijoje.

Užsikvėpęs ant stalo, vyras atsuko į registраторę išmanųjį telefoną, kad ši jo ekrane matomą rezervacijos numerį galėtų persirašyti į kompiuterį.

Indiga sumišusi pasižiūrėjo į juos - iš pradžių į vieną, paskui į kitą. Jie nekreipė į ją jokio dėmesio.

Pastaruoju metu Indiga vis dažniau patirdavo atstūmimą.

Tą akimirką, kai Indiga pravėrė burną, ketindama pasakyti, kad šitaip elgtis nemandagu ir kad ji neleis jiems nepaisyti jos norų, registраторė papurtė galvą ir pasižiūrėjo į prancūzą su gailėsčiu. Tarnautoja apgailestavo kur kas labiau nei kalbėdamasi su Indiga.

- Man labai gaila, pone, bet jūsų rezervacijos kompiuteryje nematau.

- Negali būti. Prašyčiau patikrinti dar kartą, - paprašė vyriškis balsu, nepripažįstančiu jokių prieštaravimų.

Indiga su pasitenkinimu piktdžiugiškai stebėjo, kaip registраторė dar kartą įvedė į kompiuterį nurodytą numerį, kažką patikrino kitame ekrane ir sutrikusi pagaliau pripažino, kad užsakymų sistema neveikia.

Jos veidas, kai pasižiūrėjo į klientą, buvo išbalęs.

- Turiu jūsų atsiprašyti, pone, - tyliai pasakė. - Nežinau, kaip tai galėjo įvykti. Matyt, staiga sugedo kompiuteris ir aš jūsų kambarį atidaviau kažkam kitam. Šiuo metu neužimti tik jaunavedžių medaus mėnesiui skirti kambariai, kuriuos su malonumu galėčiau jums pasiūlyti.

Iki rytojaus ištaisysime savo klaidą ir perkel-
sime jus į jums skirtą kambarį.

Indiga, staiga supratusi, kas vyksta, suraukė
kaktą.

- Minutėlę. Kodėl jaunavedžių kambarių ne-
pasiūlėte man? Aš atėjau anksčiau! - pareiškė
ji ir jos veidą nuo patirto pažeminimo vėl nu-
tvieskė raudonis.

Registratorė pažvelgė į ją.

- Todėl, kad šis ponas užsisakė ne vieną, o
kelis kambarius. Panele, šis kambarys skir-
tas... *ypatingiems žmonėms*. - Ji pasižiūrėjo į
Indigą kietai sučiaupusi lūpas, tarsi būtų norė-
jusi pasakyti, kad nenorėjo būti nemandagi,
bet klientė jos mintį tikriausiai suprato.

- Na, gerai... - nusileido prancūzas tyliu
švelniu balsu.

Nors vyras iš tikrųjų buvo žavingas, Indigos
viduje užvirė pyktis.

- *Nejaugi?* - užsiplieskė ji ir žengusi žingsnį
atgal nužvelgė liauną ir aukštą jo figūrą. - Ne-
jaugi imsite šį kambarį, nors matėte, kad *aš*
atėjau anksčiau?

Prancūzas atsigręžė ir dar kartą pasižiūrėjo į
ją, įbedęs sunkių vokų pridengtas akis tiesiai
Indigai į veidą.

Jam šitaip žiūrint, Indiga pasijuto tarsi nuoga ir jai prireikė daug pastangų, kad susivaldytų, nes gindamasi nuo vyro žvilgsnio norėjo apglėbti save rankomis. Tvirtai sukandusi dantis įsistebeilijo jam į akis, nes iš patirties žinojo, kad siekdama gauti, ko nori, privalo būti tvirta ir nesitraukti. Šiuo atveju jai reikėjo patogios lovos, kurioje galėtų išsimiegoti. Už kurią ji, tiesą sakant, jau susimokėjo!

Prancūzas nenuleido nuo jos akių, jo skruostikaulių raumenys nervingai trūkčiojo. Vyro veidas buvo ištis įspūdingas – aukšti skruostikauliai ir plati kakta virš kerinčių akių. Kodėl prancūzai vyrai atrodo tokie seksualūs? Visi prancūzai, su kuriais Indigai teko bendrauti, buvo savimi pasitikintys, o atviras jų žvilgsnis atimdavo merginai drąsą, bet tuo pat metu priversdavo pasijusti šio to verta. Indigai atrodė, kad žvilgsniu šis vyras tyrinėja ne tik jos kūną, bet permato ir sielą.

Nuo įdėmaus jo žvilgsnio jai pašturpo kūnas. Ji nuožmiai pasižiūrėjo į jį, stengdamasi neprarasti savitvardos.

Vyro akyse žybtelėjo keisti žiburiukai, o lūpų kampučiai pakilo. Nejaugi jos pasiryžimas laimėti jį prajuokino?

Sunerimusi Indiga suraukė kaktą ir išsižiojo, ketindama dar kartą, bet jau kitais žodžiais pasakyti jam tą patį, bet jis ją aplenkė.

- Jūs teisi, - pripažino. - Šis kambarys priklauso jums.

Indiga nustebusi pasižiūrėjo į jį ir susičiaupė. Šito nesitikėjo.

- O! Gerai. - Ji suraukė antakius: nelaukė tokios lengvos pergalės. - Iš tikrųjų?

Jis atsiduso ir ranka pasičiupinėjo švariai nuskustą smakrą.

- Tiesą sakant, panele, esu per daug pavargęs ginčytis. Ši diena... - jis krūptelėjo, veidas paniuro, - man buvo labai sunki, rytoj teks daug keliauti pėsčiomis, todėl reikia gerai pailsėti.

- Palaukite... jūs irgi ketinate leisti į žygį pajūriu pėsčiomis? - nustebo Indiga. Pamačiusi brangų kostiumą ir garsių gamintojų lagaminus, tvarkingai sustatytus ant žemės šalia jo kojų, įsivaizdavo, kad jis atvažiavo čia susipažinti su miestu kartu su apžvalginės ekskursijos grupe arba pirmininkauti svarbių verslininkų susitikimui, kuris turėjo vykti šiame viešbutyje.

Vyras karčiai šyptelėjo ir aplink akis susime-

tė raukšlėlės.

- Jums tai kelia nuostabą? - paklausė pašaipiai žaismingu balsu.

Indiga sutriko.

- Ne! Tikriausiai ne.

- Šiaip ar taip, aš juk vyras ir negaliu palikti likimo valiai moters, vidury nakties atsidūrusios svetimame mieste, tiesa?

Tik todėl, kad tuos žodžius jis ištarė kažkaip ypatingai, su pašaipia gaidėle, Indiga neišdrįso pasakyti, kad jai nereikia vyriškos pagalbos, kad pastaruosius tris mėnesius puikiai tvarkėsi viena, be vyro, nors ir patyrė visokių sunkumų.

- Bet, pone, laisvų kambarių Amalfyje šiuo metu niekur nėra! - Indigai nespėjus atsakyti, į jų pokalbį įsiterpė registrorė. - Mieste vyksta daug renginių ir visi viešbučių kambariai jau seniai užsakyti. Žinau, nes ką tik jų ieškojau dar vienam keliautojui.

Prancūzas atsigręžė į ją.

- Norite pasakyti, kad nesugebėsite rasti man kambario vienai nakčiai? - neįtikėtinai ramiai pasiteiravo.

Registrorė, vengdama jo žvilgsnio, susigūžė ir nebebuvo tokia savimi pasitikinti kaip prieš kelias minutes.

- Deja, ne, pone, - išlemeno išdžiūvusią burną. - Nuo rytdienos galėsite apsigyventi kambariame, kurį užsisakėte, bet šiandien laisvą kambarių nėra.

- Man tai nepriimtina, - pasakė jis ramiai, bet lediniu balsu. - Tokio lygio viešbučiui tai nedovanotinas aplaidumas. Pakvieskite direktorių.

Registratorė apmirė, išplėtusi akis.

- Negaliu jo trukdyti, šiuo metu jis miega ir griežtai prisakė nežadinti...

- Man nerūpi. Suraskite jį. - Prancūzas pasilenkė į priekį ir delnais įsirėmė į stalą. - Tuoju pat.

- Prašyčiau, pone, galiu netekti darbo, - sušnabždėjo registratorė. - Aš čia dirbu neseniai ir negaliu prarasti šio darbo. - Ji suraukė antakius, akyse matėsi nerimas.

Nevilties gaidelės registratorės balse sukėlė Indigai užuojautą. Jaunos moters akyse susitvenkė ašaros ir buvo akivaizdu, kad ji bijo viršininko ir neturi jokios bendravimo su reikliais klientais patirties.

- Gal galėtumėte apibūdinti tuos kambarius? - užbėgdama prancūzui už akių paprašė Indiga.

Registratorė nustebusi atsigrėžė į ją, greitai susitvardė ir, atgavusi pasitikėjimą savimi, griebėsi už šio klausimo kaip už šiaudo.

- Apartamentai labai gražūs, su didžiule lova ir puikiu vonios kambariu...

- Ar miegamojo durys rakinamos? - pasiteiravo Indiga.

Akies krašteliu Indiga matė, kad prancūzas nustebęs žiūri į ją. Ji nekreipė į jį dėmesio.

- Taip, panele, - atsakė registratorė, pasijutusi nepatogiai, kad turi atsakyti į tokį klausimą. - Be to, dar yra bendras kambarys su šiuolaikiška televizijos ir muzikos aparatūra...

- Ar jame yra ir didelė sofa? - pertraukė Indiga.

Registratorė sumirkčiojo ir susiraukė, bet netrukus atlyžo, supratusi, kur link suka Indiga, ir dėl to pasijuto dėkinga. Todėl atsakė nedelsdama nė akimirkos.

- Žinoma, yra! Labai patogi, ant jos galima ir miegoti. Yra ir atskiras kambarys su sūkurine vonia ir dušu.

Indiga ryžtingai linktelėjo galvą.

- Ką gi, puiku, kambariais pasidalysime.

- Ką? - šis žodis išsprūdo iš prancūzo lūpų prieš jo valią.

Giliai įkvėpusi, Indiga atsigrėžė ir pasižiūrėjo į iš nuostabos ištįsusį vyro veidą.

- Miegosiu bendrajame kambaryje ant sofos, jūs galite įsikurti miegamajame. Šią naktį kiekvienas miegosime savo lovoje.

Prancūzas susiraukęs pasižiūrėjo į ją iš aukšto.

- Ne. Dėkui, bet man tai nepriimtina.

Indiga kilstelėjo antakį.

- Jūsų žiniai, aš nesikandžioju.

Vyras pašaipiai išsišiepė.

- Tikiu, kad nesikandžiojate, bet jūsų noras apsigyventi kartu su nepažįstamu vyriškiu man atrodo nederamas.

- Aš jus šiek tiek jau pažįstu, - pasakė Indiga. - Ir mielai pasidalysiu su jumis erdve, be to, nenoriu, kad ši mergina prarastų darbą.

Į tokį argumentą prancūzas tik mostelėjo ranka.

- Jei ir praras, ne dėl jūsų kaltės.

Indiga griežtai pasižiūrėjo jam į akis.

- Vis dėlto jausčiausi kalta ir tai apkartintų man atostogas. Šiaip ar taip, neturite kito pasirinkimo....